

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

, mede ten behoeve van hun minderjarige
kinderen,
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/38142 en 06/38145 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
2 mei 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 13 juli 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 2 mei 2007, verzonden op 3 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman,
ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

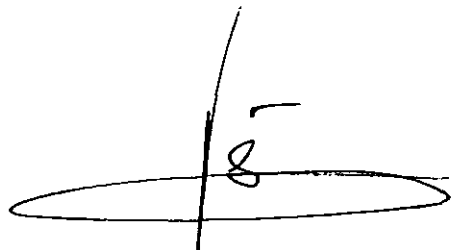
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 juli 2007

402

Verzonden: 24 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB06/38142 en AWB 06/38145

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 2 mei 2007

inzake

eiser en zijn echtgenote
, eisersgeboren op
nationaliteit: Iraakse,
verblijvende te
tezamen te noemen eisers,
gemachtigde mr. M.A.C. Siemerink,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. P. van Zijl.**Procesverloop**

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij afzonderlijke besluiten van 13 juli 2006 heeft verweerder de aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen deze besluiten hebben eisers beroep ingesteld.

De beroepen zijn behandeld ter zitting van 16 maart 2007, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 13 juli 2006 in rechte stand kunnen houden.

2. De rechtbank gaat bij de beoordeling uit van de volgende feiten.

De aanvragen van eisers om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf van 5 mei 1997 respectievelijk 4 december 1998 zijn niet ingewilligd. Aan eiser is daarbij wel een voorlopige ververgunning tot verblijf (vvtv) verleend met ingang van 5 mei

AWB06/38142 en AWB 06/38145

2

1997. Het bezwaar van eiseres is niet-ontvankelijk verklaard wegens het niet-tijdig indienen van de gronden. Het beroep daartegen is bij uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Roermond, van 18 maart 2002, ongegrond verklaard. Het bezwaar van eiser tegen het niet-inwilligen van zijn aanvraag om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf, is ongegrond verklaard. Bij besluit van 25 februari 1999 heeft verweerder de vrv van eiser ingetrokken. Daartegen heeft eiser bezwaar gemaakt. Het beroep van eiser inzake zijn aanvraag om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf is bij uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Den Bosch, van 2 juli 1999, gegrond verklaard. Vervolgens heeft verweerder de bezwaarschriften van eiser (zowel die tegen afwijzing van zijn aanvraag om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf, als tegen de intrekking van zijn vrv), ongegrond verklaard. Het beroep daartegen is bij uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Roermond, van 18 maart 2002, ongegrond verklaard.

Naar aanleiding van hun tweede asielaanvragen van 25 februari 2003 zijn eisers bij besluit van 7 april 2003 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de d-grond van art. 29,1 Vw 2000. Op 28 december 2005 hebben eisers onderhavige aanvragen voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend.

3. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten – waarin het voornemen als ingelast moet worden beschouwd – op het standpunt gesteld dat de aanvragen dienen te worden afgewezen, omdat op het moment dat de geldigheidsduur van de verblijfsvergunningen voor bepaalde tijd afliep de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen, nu het categoriaal beschermingsbeleid voor Centraal-Irak sinds 24 februari 2006 was beëindigd. Voorts heeft verweerder de oorspronkelijke aanvragen alsnog inhoudelijk beoordeeld en is tot de conclusie gekomen dat er, noch ex tunc, noch ex nunc, aanleiding is voor verlening van verblijfsvergunningen asiel op één van de overige gronden van artikel 29 van de Vw 2000.

4. De rechtbank overweegt ten aanzien van de vervallen grond voor verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als volgt.

5. Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

6. Ingevolge artikel 32 Vw 2000 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien –voor zover thans van belang – de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

7. Op 24 februari 2006 heeft verweerder het categoriaal beschermingsbeleid voor Iraakse asielzoekers beëindigd. In haar uitspraak van 3 juli 2006 (nr. 200602864/1; JV 2006, 326) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) geoordeeld dat de minister – onder toekenning van doorslaggevende betekenis aan het in de omringende landen van de EU gevoerde beleid – in redelijkheid geen beleid van categoriale bescherming behoeft te voeren. Ook de ná het ambtsbericht van 15 december 2005 verslechterde veiligheidssituatie was voor de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de

AWB06/38142 en AWB 06/38145

3

minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de algehele situatie in Centraal-Irak niet dusdanig was veranderd dat wederom een beleid van categoriale bescherming diende te worden gevoerd. De rechtbank ziet in hetgeen door eisers is aangevoerd geen aanleiding voor een andersluidend oordeel.

8. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich, naar het oordeel van de rechtbank, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning van eisers, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

9. In beroep hebben eiser zich op het standpunt gesteld dat, nu de grond voor verlening van hun verblijfsvergunningen op 24 februari 2006 is komen te vervallen, thans van belang is geworden dat de ingangsdatum van de verlening niet 25 februari 2003 had moeten zijn, maar 13 januari 2003. Daartoe hebben zij aangevoerd dat zij hun herhaalde aanvragen reeds op 13 januari 2003 hebben ingediend, maar niet eerder dan op 25 februari 2003 hebben kunnen toelichten.

10. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat dit thans niet meer aan de orde kan komen. Tegen een onjuiste ingangsdatum hadden eisers destijds bij de verlening van hun verblijfsvergunningen beroep moeten instellen. Voor zover eisers zich voor een eerdere ingangsdatum hebben beroepen op de uitspraak van de Afdeling van 19 mei 2006 (200601178/1), overweegt de rechtbank dat er in de casus die aan die uitspraak ten grondslag lag, op de aangenomen ingangsdatum een door (de gemachtigde van de) vreemdelinge ondertekend formulier was dat aan de minister was verzonden, hetgeen in het onderhavige geval van eisers niet is gebleken. Eisers hebben op 13 januari 2003 slechts te kennen gegeven dat zij aanvragen wilden indienen. Eerst op 25 februari 2003 hebben zij de daartoe benodigde formulieren ingevuld en ondertekend. Ingevolge de uitspraak van de Afdeling van 6 september 2005 (200503610/1) betekent dit dat de aanvragen eerst op 25 februari 2003 zijn ingediend en dat die datum bepalend is voor de ingangsdatum van de verleende verblijfsvergunningen.

11. Nu eisers mitsdien, direct voorafgaande aan hun aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, niet gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf hebben genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, van de Vw 2000, heeft verweerder de aanvragen van eisers terecht afgewezen.

12. De rechtbank ziet zich vervolgens gesteld voor de vraag of verweerder zich in de bestreden besluiten tevens op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers niet in aanmerking komen voor de gevraagde verblijfsvergunningen om reden dat zij, noch ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunningen, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, noch ten tijde van de thans bestreden besluiten, in aanmerking kwamen voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, van de Vw 2000 genoemde gronden.

13. Eisers menen dat zij daarvoor wel in aanmerking komen en hebben ter onderbouwing daarvan – kort gezegd – het volgende aangevoerd. Eisers erkennen weliswaar dat er onherroepelijk op hun asielaanvragen is beslist, maar destijds is geen rekening gehouden met de latere jurisprudentie met betrekking tot het belang van documenten. Voorts hebben eisers inmiddels in Nederland Irakezen ontmoet, die het

AWB06/38142 en AWB 06/38145

4

relaas van eisers kunnen bevestigen, zodat de ongeloofwaardigheid van hun relaas van tafel kan. Ook is niet bij de beoordeling betrokken dat eisers geen bescherming tegen eerwraak kunnen krijgen. Voorts hebben eisers aangevoerd dat het onzorgvuldig van verweerder is om geen rekening te houden met het feit dat zij al acht jaar rechtmatig in Nederland verblijven en dat twee van hun drie kinderen hier zijn geboren en nog nooit in Irak zijn geweest. Tot slot hebben eisers aangevoerd dat zij gehoord hadden moeten worden. Temeer nu daarom in de zienswijze uitdrukkelijk is verzocht. Met name de verknochtheid van de kinderen aan Nederland had dan meegewogen kunnen worden.

14. De rechtbank stelt allereerst vast dat bij onherroepelijke uitspraken van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Roermond, van 18 maart 2002, zowel de eerste asielprocedure van eiser als van eiseres ten einde is gekomen door ongegrondverklaring van hun beroep. Uit die uitspraken blijkt dat het relaas van eiser – en dat van eiseres dat daarvan geheel afhankelijk is – op een essentieel onderdeel ongeloofwaardig is geoordeeld wegens tegenstrijdige verklaringen tussen eisers onderling, althans dat het realiteitsgehalte van de op de feiten gebaseerde vermoedens van eiser niet geloofwaardig werd geacht. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas kwamen eisers ten tijde van de aan hun verleende verblijfsvergunningen op de d-grond van art. 29, eerste lid, van de Vw 2000, ook niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de a-, b-, of c-grond van art. 29, eerste lid, van de Vw 2000. Derhalve heeft verweerder zich in de bestreden besluiten terecht op het standpunt gesteld dat er op het moment dat de verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd aan eisers werden verleend geen andere gronden als genoemd, in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, aanwezig waren om hun verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd te verlenen. De stelling van eisers dat verweerder bij de ex tuncbeoordeling van hun asielaanvragen geen rekening heeft gehouden met latere ontwikkelingen in de jurisprudentie ten aanzien van documenten, noch met het feit dat eisers thans getuigen hebben om hun relaas geloofwaardig te achten, noch met eerwraakproblemen, heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, gelet op de onherroepelijke uitspraken van 18 maart 2002, niet tot een ander oordeel hoeven leiden. Daarbij heeft verweerder terecht opgemerkt dat eisers bij hun herhaalde asielaanvragen geen individuele feiten en omstandigheden hebben aangedragen die tot vluchtelingenstatus of schending van artikel 3 van het EVRM konden leiden, doch destijds expliciet hebben verklaard dat de reden voor hun tweede asielaanvraag was gelegen in het feit dat het beleid ten aanzien van asielzoekers uit Irak gewijzigd was.

15. Voor zover eisers hebben gesteld dat hun lange verblijf in Nederland voor verweerder aanleiding had moeten zijn hen een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, vermelde grond te verlenen, heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank zich in de bestreden besluiten terecht op het standpunt gesteld dat, om in aanmerking te komen voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van het speciale beleid, zoals neergelegd in hoofdstuk C1/4.4.2.4 van de Vreemdelingen-circulaire 2000, er sprake dient te zijn van dusdanig klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, dat niet van eisers verlangd kan worden dat zij naar dat land van herkomst terugkeren. Nu de door eisers aangevoerde redenen geen verband houden met hun vertrek uit het land van herkomst, heeft verweerder hun op goede gronden geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, vermelde grond verleend. Dat het, zoals eisers hebben gesteld, de onveilige situatie in Irak was die hen naar Nederland heeft doen komen en hier heeft gehouden (gelet op het feit dat aan hen een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, op de d-grond van

AWB06/38142 en AWB 06/38145

5

artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, was verleend), kan daar niet aan afdoen. Hetzelfde geldt voor het feit dat twee van de drie kinderen in Nederland zijn geboren en nog nooit in Irak zijn geweest.

16. Voor wat betreft de stelling van eisers dat verweerder hen op grond van de zorgvuldigheid had dienen te horen – te meer gelet op hun verzoek daartoe in de zienswijze –, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat noch de Vw 2000, noch de beleidsregels, in het geval van een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, een hoorplicht voorschrijven. Voorts hebben eisers de gelegenheid gehad in de zienswijze nieuwe feiten en omstandigheden naar voren te brengen. Nu zij dat niet hebben gedaan, was er voor verweerder ook uit dien hoofde geen aanleiding eisers uit te nodigen hun zienswijze nader toe te lichten.

17. Voor zover eisers in het aanvullend beroepsschrift van 20 februari 2007, hebben willen stellen dat verweerder, gelet op de al maar onveiliger wordende situatie in Irak, tot het (wederom) voeren van een categoriaal beschermingsbeleid had dienen over te gaan, overweegt de rechtbank als volgt. Nu de afdeling nog bij uitspraak van 22 november 2006 (200607561/1) als zijn oordeel te kennen heeft gegeven dat ook het ambtsbericht van 27 april 2006 voor verweerder geen aanleiding hoefde te zijn wederom een categoriaal beschermingsbeleid te gaan voeren, terwijl voorts op 20 december 2006 ten aanzien van Irak de motie De Wit is aangenomen, met als gevolg dat vreemdelingen die onder die motie vallen, niet zullen worden uitgezet, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat de staatssecretaris – mede gelet op zijn beleidsvrijheid – vooralsnog niet tot het opnieuw voeren van een beleid van categoriale bescherming heeft hoeven overgaan. Voor zover eisers ook een beroep hebben gedaan op de a-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, is de rechtbank van oordeel dat dit niet kan slagen omdat in dat verband slechts is verwezen naar de algemene situatie en dit onvoldoende is.

18. Gelet op het voorgaande zijn de beroepen ongegrond.

19. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

20. Beslist wordt als volgt.

AWB06/38142 en AWB 06/38145

6

Beslissing
De rechtbank,

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van mr. P.M. de Kruif als griffier op 2 mei 2007.

P.M. de Kruif

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOORNOEMDE
Den Haag
de Griffier
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **03 MEI 2007**

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Spinhuiswal 2
5211 JG 'S-
HERTOGENBOSCH
Postbus 1308
5200 BJ 'S-
HERTOGENBOSCH
tel. 073 - 6158800
fax 073 - 6158809
www.rechtsbijstandasiel.nl

Afd. Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

fax : 070 - 36 51 380
Aantal pagina's : 10

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3182	
B	29 MEI 2007
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

mw. mr. C.C.H.M.
Backerra
advocaat

mw. mr. S.E.B. den Boer
advocaat

mw. mr. H.W. Costermans
jurist

mw. mr. I. van den Elshout
advocaat

mw. mr. E.L. Garnett
advocaat

drs. J.W. de Haan
jurist

mw. mr. J.M. Landsman
jurist

mw. mr. M.A.C. Siemerink
jurist

mw. mr. A.A. Douw
jurist

mr. A.F.J. Lemmens
jurist

APPÉLSCHRIFT

Betreft
Verblijvende te

Geboortedatum :
Land van Herkomst : Iraakse
Ons kenmerk : MCS / 0601265

Mede namens hun drie minderjarige kinderen,

Appellant kiest in deze woonplaats op het adres van mw. mr. Liz Garnett werkzaam als advocaat bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel, Postbus 1308, 5200 BJ 's-Hertogenbosch, die tot het indienen van het onderhavige appelschrift bepaaldelijk gevolmachtigd is, met recht van substitutie.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA.

Appellant en stellen hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, van 2 mei 2007 verzonden op 2 mei 2007, met het procedure.nr. 06.38142 en 06/38145. Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd (productie 3).

In de bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellanten tegen de afwijzing van aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) afgewezen. Het beroep was gericht tegen de beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verder te noemen verweerder, van 13 juli 2006.

GRIEVEN

Appellant heeft tegen de uitspraak de volgende grieven.

Grief één

De eerste grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank nr 10, waarin zij overweegt dat: tegen een onjuiste ingangsdatum eisers destijds bij de verlening van hun verblijfsvergunningen beroep hadden moeten instellen. Voor zover eisers zich voor een eerdere ingangsdatum hebben beroepen op de uitspraak van de afdeling van 19 mei 2006 (200601178/1) overweegt de rechtbank dat er in de casus die aan die uitspraak ten grondslag lag, op de aangenomen ingangsdatum een door (de gemachtigde van de) vreemdelinge ondertekend formulier was dat

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Stichting Dergengelden
Rechtsbijstand Asiel
Arnhem
rek: 06.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Asiel LEGAL AID

aan de minister was verzonden, hetgeen in het onderhavige geval van eisers niet is gebleken. Eisers hebben op 13 januari 2003 slechts te kennen gegeven dat zij de aanvragen wilden indienen. Eerst op 25 februari hebben zij daartoe de benodigde formulieren ingevuld en ondertekend. Ingevolge de uitspraak van de afdeling van 6 september 2005 betekent dit dat de aanvragen eerst op 25 februari 2003 zijn ingediend en dat die datum bepalend is voor de ingangsdatum van de verleende verblijfsvergunningen.

Toelichting

Zoals door appellanten al eerder naar voren gebracht is op 13 januari door hun gemachtigde namens appellanten de nieuwe aanvraag ingediend. Dit is ook door de minister zelf bevestigd in haar brief aan de toenmalige gemachtigde d.d. 14 januari 2003 waarin de afspraak van 13 januari als datum aanvraag wordt aangemerkt. productie 2) Dat de minister hen niet eerder kon ontvangen dan 25 februari kan onzes inziens niet voor rekening komen voor appellanten, zeker nu de gevolgen voor hen zo schrijnend zijn. Zoals appellanten en ondergetekende uw uitspraak van 19 mei 2006 lezen is de datum aanvraag 13 januari en vormen de verklaringen van appellanten op het aanmeldcentrum Rijsbergen 25 februari slechts een aanvulling op die aanvraag. De rechtbank miskent dit en gaat hiermee feitelijk in tegen wat de minister zelf al op 14 januari 2003 heeft aangegeven; dat op 13 januari van dat jaar de aanvraag is ingediend. De uitspraak van uw afdeling van mei 2006 heeft ervoor gezorgd dat appellanten alsnog menen aanspraak te hebben op een vergunning met een eerdere ingangsdatum. Op het moment van afgifte van de vergunning op grond van het d-beleid was deze lijn in de jurisprudentie nog niet ingezet en hadden zij geen procesbelang bij doorprocederen. De rechtbank heeft dit alles miskend.

Hiertegen richt zich de eerste grief.

Grief twee

De tweede grief richt zich tegen r.o.17 waarin de rechtbank m.b.t. een beroep op het categoriale beschermingsbeleid overweegt; *Nu de afdeling nog bij uitspraak van 22 november 2006 als zijn oordeel te kennen heeft gegeven dat ook het ambtsbericht van 27 april 2006 voor verweerder geen aanleiding hoefde te zijn wederom een categoriaal beschermingsbeleid te gaan voeren, terwijl voorts op 20 december 2006 ten aanzien van Irak de motie de Wit is aangenomen, met als gevolg dat vreemdelingen die onder die motie vallen niet zullen worden uitgezet, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat de staatssecretaris mede gelet de beleidsvrijheid- vooralsnog niet tot het opnieuw voeren van een beleid van categoriale bescherming hoeft over te gaan.*

Toelichting

De rechtbank accordeert hier feitelijk het dralen en uitstellen van de minister van Justitie en later de Staatssecretaris van Justitie ten aanzien van het instellen van een juist beleid, welk in overeenstemming is met het eigen algemene beleid voor het voeren van categoriale bescherming. Uiteraard zijn appellanten en ondergetekende op de hoogte van de mate van beleidsvrijheid die de minister heeft om een dergelijke bijzonder beleid te voeren, maar in casu was die beleidsvrijheid niet zo groot meer dat de minister de mogelijkheid had om geen categoriaal beschermingsbeleid meer te voeren. Niet alleen waren alle indicatoren vervuld en was de situatie in Irak al dusdanig gevaarlijk dat terugkeer een te groot risico met zich mee zou brengen, maar ook had de Tweede Kamer inmiddels in meerderheid te kennen gegeven dat zij vóór een dergelijk beleid waren. Onzes inziens was hiermee de beleidsvrijheid van de minister gestuit en had zij niet langer mogen uitstellen, maar had zij de beslissing van het parlement onmiddellijk om moeten

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

zetten in een categoriaal beschermingsbeleid voor Irak. De rechtbank had in redelijkheid niet tot haar rechtsoverweging kunnen komen.

Hier tegen richt zich de tweede grief.

Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoekt appellant u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u het proces-verbaal van de ten behoeve van appellant gehouden zitting bij de rechtbank te zenden, zodra deze in uw bezit is.

Hoogachtend,

mw. mr. Liz Garnett
gemachtigde

Bijlage:

1. uitspraak rechtbank den Bosch 2 mei 2007
2. brief IND 14 januari 2003